Any XXV - N.º 1265 Barcelona 30 de juny de 1928 Preu 15 cèntims

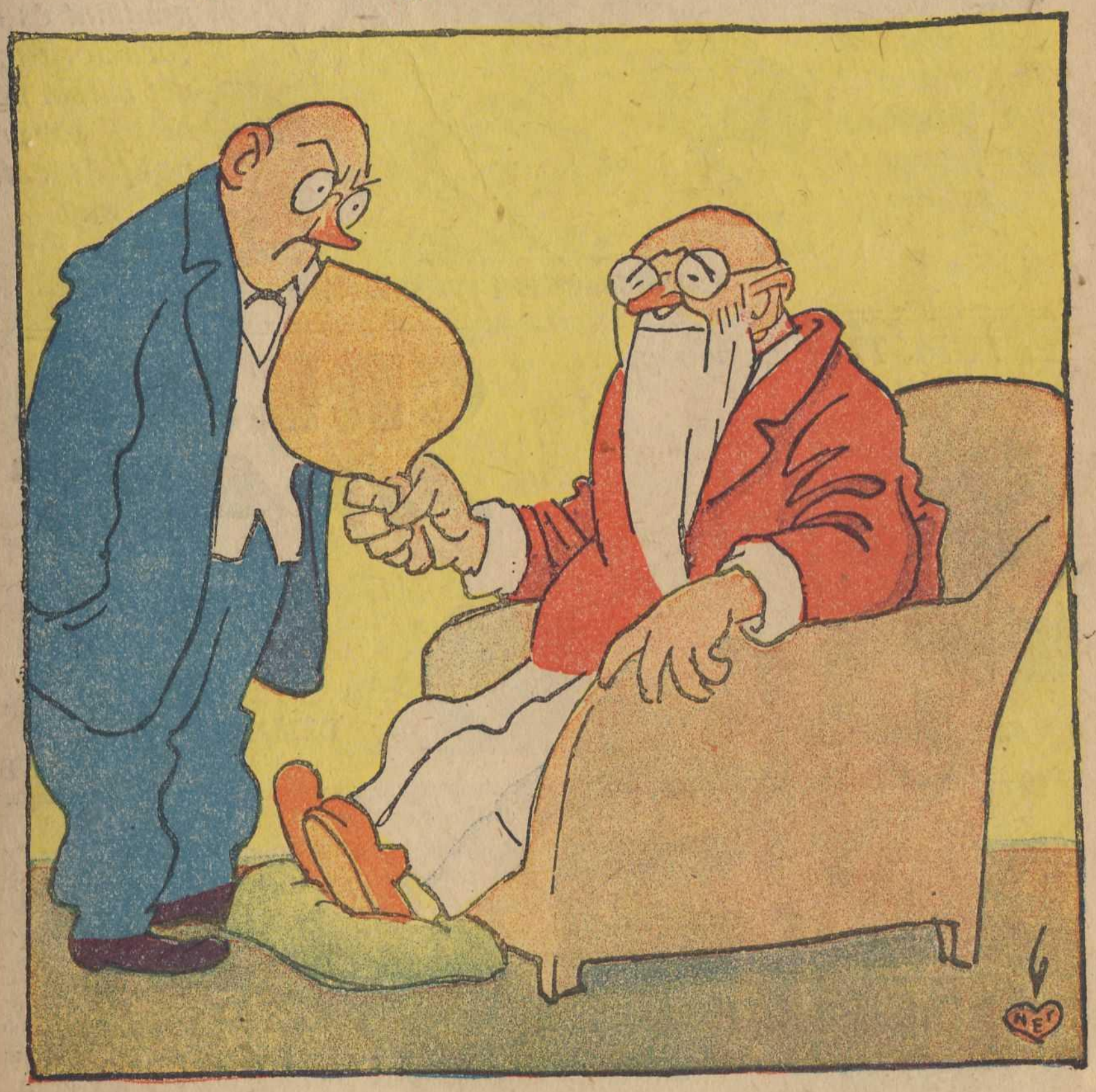

—Amb aquesta calor jo no puc dormir.
—Veu, jo al revés dormo tota la nit d'una tirada això sí, no puc parar de ventar-me.

PER A LA JOVENTUT

FIJAPELO

L'únic fixador veritat dels cabells rebels de les criatures. Els fa brillants sense engrassar-los.

L'anar ben pentinat és la característica del català polit. El jovent polit és estimat.

REBUTGEU IMITACIONS I FALSIFICACIONS

PATUFISTES! Ja heu provat la

CREMA SMART

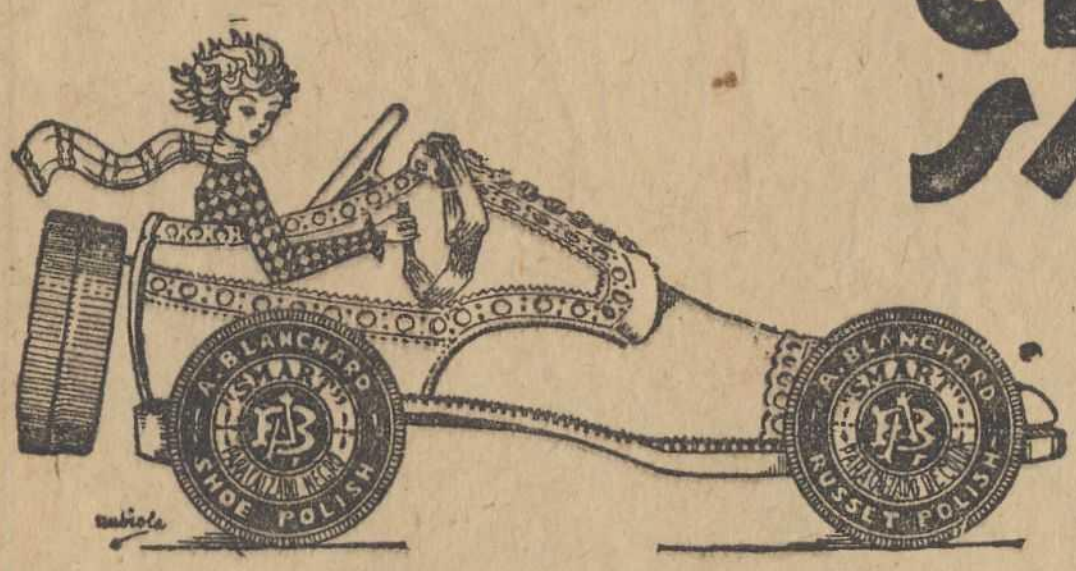

Fixeu-vos que és la millor cremapel calçat de fabricació nacional.

DEMANEU-LA SEMPRE

—¿De què et faràs el vestit, Carmeta?

—De crespó, penso fer-me'l.

—Cuida què no sigui de seda artificial, que dóna molt mal resultat.

—¿Com es coneix que ho és?

—Mullant-la i estirant-la, se'n va com el paper.

—¿Es gaire més barata qüe la natural?

—Si la venguessin al seu preu, resultaria barata, però passa allò de les perles falses qne la que costa 10 cèntims la venen a 10 ptes. La seda artificial, per raó del gruix, permet oferir el teixit com de qualitat superior. i per això les que no ho entenen es decideixen per la seda falsa.

—Et dic que abans de comprar-me el vestit faré la prova.

Cesar Vall Poch.-Barcelona

Anuncis R I U, Consell de Cent, 246

L'ESTIU

ESTIU *s'anomena l'estació de l'any en la qual acabem d'entrar i que astronòmicament comença el dia 21 de juny i acaba el 20 de setembre. En l'Equator, on les estacions no són gairebé sensibles, l'estiu dura sis mesos, mica més mica menys, amb algunes intermitències i variacions. En l'hemisferi septentrional dintre de la qual estem compresos, l'estiu és la temporada més calorosa de l'any, car, malgrat estar el sol més allunyat de nosaltres, els seus raigs ens arriben perpendicularment gairebé. En l'hemisferi austral, l'estiu correspon al nostre hivern.*

Els romans consagraven l'estiu a Ceres, deessa dels blats i de les messes, filla de Saturn i de Cibeles. Va ésser, segons la teogonia pagana, la qui ensenyà l'agricultura als homes, i hom la representa coronada d'espigues i de roselles i amb una falç a la mà, com també asseguda en un tron i portant una torxa que la deessa va encendre a l'Etna.

Són molts els museus que tenen estàtues mutilades, a les quals, en ésser restaurades, se'ls ha donat els atributs de Ceres, però ço que hom sap d'aquesta divinitat gentílica deu-se principalment a les pintures d'Herculàneum i Pompeia.

ABECÉ

—¿Tants diners un bitllet per Vilatova? Miri n'hi dono un duro!
—Això no varia, es preu de tarifa.
—Vol o no el duro!
—No home, no!
—Doncs ja aniré a un altre estació, al fi i al cap aquí a Brasalona n'hi ha tres o quatre.

Totes les mamàs

COMPREN ELS GÉNERES DE PUNT PER ALS SEUS NENS I NENES A LA

Casa Vilardell

HOSPITAL 36 i 38 i SUCURSALS

EL VENCEDOR

(Acabament)

DENNET no estava pas en la disposició d'ànim de costum. La confiança en si mateix no l'havia pas abandonat; coneixedor dels cavalls i dels genets competidors, creia fermament en el propi triomf. No es suposi, però, que el nostre home fos presumptuós. Ell confessava sincerament que no era pas per cap qualitat seva que tenia la victòria assegurada.

—El meu cavall té, en veritat, el nom que li pertoca—deia sovint.

Tanmateix, no estava tranquil com era en ell acostumat en esdeveniments semblants. Per un costat hi havia la força del natural desig de vèncer i la confiança que en ell havia posat el senyor Lindley, del qual no havia rebut més que consideracions i favors. Per l'altre cantó hi havia la súplica d'aquella donzella gentil, a qui ell tenia en alta estima. Incapaç de jugar brut, no veia solució en el conflicte: si, com era de suposar, guanyava, el seu prestigi prop del seu principal augmentava encara, però potser perdria la franca amistat de Sussy; si perdia...

—Tant de bo que així fos!—Fóra l'única manera de sortir bé d'aquest enfangament.

I afegia somrient amb amarguesa:

—Però no; Thos no pot guanyar-me. Ni la seva cavalcadura val tant com la meva, ni ell està animat per treure forces de flaquesa. Està massa convençut que no pot triomfar!

Aquestes reflexions que en qualsevulla circumstàncies l'haurien deixat satisfet, el contrariaven extraordinariament. Potser era el primer cop que un hom es planyia que la fortuna li fos favorable.

En arribar a l'hipòdrom, anà gairebé d'esma, sense gens d'entusiasme, a veure l'«Invencible» i potser per primera vegada deixà de fer a la noble bèstia les festes que sempre li prodigava. Donà les instruccions necessàries i anà cap el vestiari, sense cap mena de pressa, com si li raqués de preparar-se.

El públic arribava. Fileres d'autos luxosos, cotxes de lloguer, taxis, genets... Els tramvies i autòmnibus vessaven una gentada enorme que anava omplint tribunes i els llocs d'entrada popular. La remor d'una multitut en festa s'aixecava en l'aire d'una tarda bella de primavera i el moviment era incessant. Les belles toaletes, les darreres creacions de les modes femenina i masculina feien aparició sensacional. L'arribada dels propietaris de les quadres de més renom, era acollida amb manifesta curiositat i els comentaris, judicis i càbales referent la prova principal anaven pujant de to. En les guixetes d'apostes hi feien cua els jugadors i les discussions es desenrotllaven en veu alta per tal de dominar els sons estridents d'una banda que amenitzava la reunió amb peces de música lleugera.

Lindley i la seva filla—ell radiant de joia i ella pàl·lida i ullerosa, però més bella que mai amb el seu gentil vestit de tons clars—anaren a veure Dennet i l'«Invencible».

—No cal que et digui que estic convençut que, com altres vegades, la victòria serà nostra.

—Es farà el que es pugui. Naturalment que no puc afirmar-ho en absolut, però...

—¿Com s'entén?—interrompé el senyor Lindley.—Jo sí que ho afirmo i amb tota la boca. L'honor de la meva quadra està en les teves mans i en elles confio. El meu cavall preferit val molt, però sé molt bé que aquest valor augmenta qui-sap-lo essent tu el genet.

—Moltes gràcies pel favor.

—Es la veritat i és per això que tinc la certesa que, si no hi ha cap desgràcia, tens de guanyar de molt al millor dels altres contrincants.

L'home estrenyé la mà del seu secretari i es disposà anar-se'n, però com fos que en

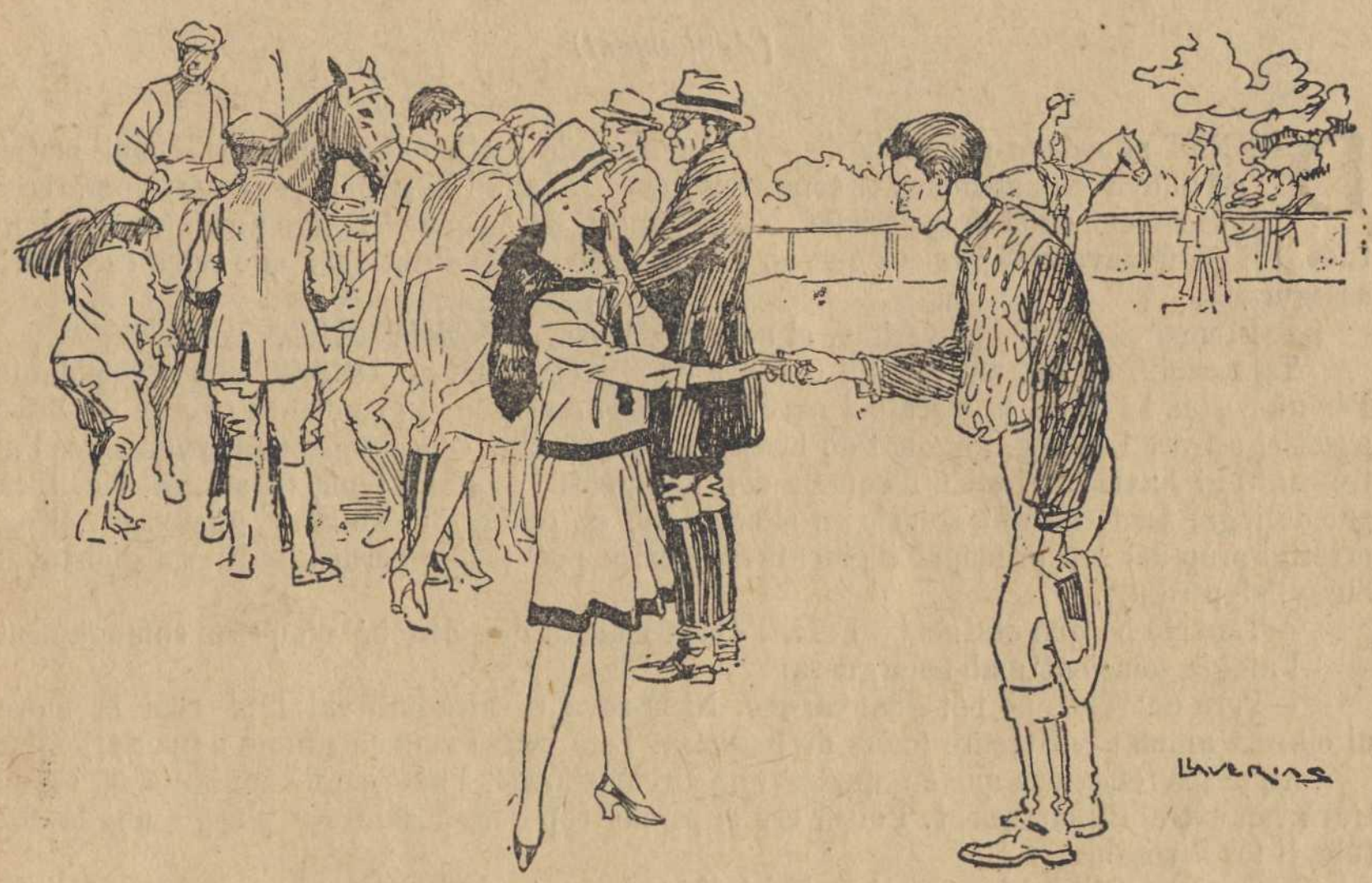

aquell moment se li ocorregué quelcom que devia dir als seus mossos, s'apartà unes passes.

Sussy aprofità aquells moments que de feia estona cercava i desitjava, per dir a Dennet.

—¿Ha pensat en allò que vàreig dir-li ahir?

—Hi he pensat i li asseguro que hi penso encara, sense que, desgraciadament, pugui trobar una solució.

—M'ho pensava!

—Per favor, jo li prego...

—No el censuro. ans al contrari, comprenc molt bé que el sacrifici que vaig tenir la gosadia de demanar-li era massa gros.

—Doncs bé; jo li asseguro que em plauria extraordinàriament satisfer el seu desig. I cregui que no me'n priva cap consideració egoïsta. Però em dec a la confiança del seu papà i d'altra part la meva consciència em prohibeix jugar un paper poc seriós. Calculi com seria rebuda qualsevulla actitud meva que demostrés que no poso en la lluita tot l'esforç i el màxim entusiasme!

—Té raó, i li demano que excusi el meu atreviment.

—Què més voldria jo que poder complaure-la!

—Gràcies, Dennet.

I allargà la mà al jove qui s'apressà a estrènyer-la vivament emocionat.

—No cal pas que l'encoratgis—exclamà el senyor Lindley apropant-se.—El nostre amic és dels que sempre compleixen.

I acomiadant-se amb un copet a l'espatlla del seu secretari, es retirà amb la seva filla.

Dennet restà una llarga estona pensatiu. Per fi i com a conclusió d'una profunda reflexió, murmurà:

—Tanmateix, és necessari que enguany sigui Thos el guanyador de la gran prova.

***

En apareixer els concursants, el públic els saludà amb forts aplaudiments. Tothom es mostrava interessat en el resultat de la competició, per bé que tothom creia endevinar-lo.

Els genets anaren a col·locar-se de rengle en el lloc de sortida i els espectadors, com impulsats per una mateixa força, es posaren drets, amb la vista fixa en els corsers de sang jove que semblaven impacients per lliurar el gran esforç pel qual hom els cuidava i peixia. I en sonar el senyal de partida, de totes les boques sortí una exclamació de curiositat que s'elevà pels aires com una remor greu i perllongada.

Els cavalls anaven avençant vertiginosament conduïts pels genets arrupits gairebé damunt els colls de les bèsties, Poc després de la confusió de la sortida començaren a destacar-se'n tres o quatre i uns moments després hom pogué veure que prenia la davantera el preferit de la majoria, aquell magnífic «Invencible» que Dennet menava amb la seva habilitat ja tan famosa. El seguia a curta distància el cavall que Thos muntava, per bé que podia comprovar-se que a cada instant anava fent-se més notable la diferència.

De sobte i quan ja faltaven pocs metres per arribar a la fita, el probable guanyador féu un salt estrany i el genet fou despedit de costat anant a caure damunt l'herba. I el qui hauria estat segurament el segon, arribava a lloc i quedava proclamat vencedor.

Tot seguit tothom corregué en ajut de l'accidentat, pel qual les simpaties eren unànims i amb la conseqüent satisfacció pogué comprovar-se que els cops rebuts eren de poca importànciu.

El senyor Lindley l'abraçà, assegurant que moralment ell havia guanyat la cursa.

I Dennet somrigué, també satisfet de debò, car amb la seva maniobra havia salvat l'honor de la quadra del seu amo i havia deixat que apuntés aquella felicitat que tant desitjava la gentil Sussy.

JORDI CATALÁ

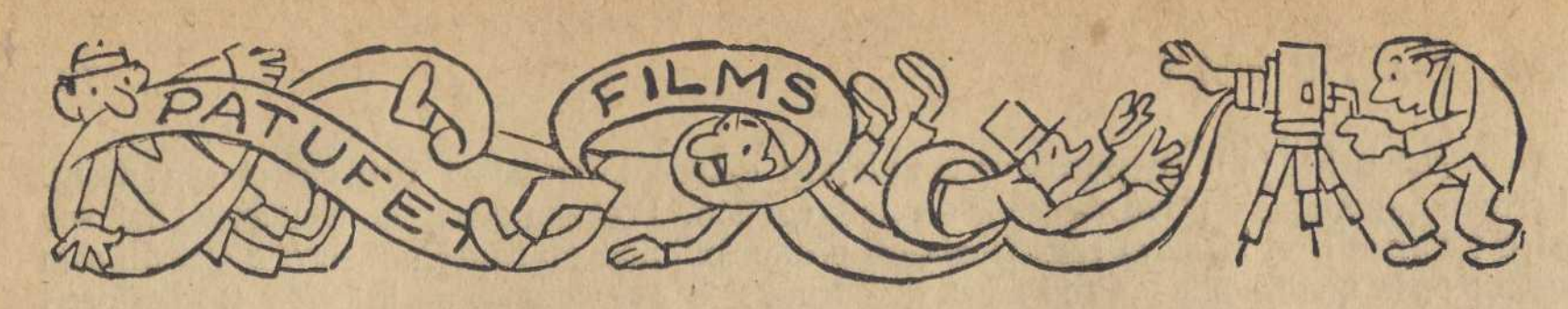

Pel·lícula de la setmana

Amb un manat d'espigues ben daurades,
uns espurnics de foc de Sant Joan,
unes quantes alfàbregues gemades,
una noia bonica i un galan;
un xic de cant de grill i de cigala,
bon tros de sol — com més encès millor —
un meló, una gramola i una sala
envelada per fer festa major...
Combinat amb un pols de fantasia
i amb bon adob d'epitet i adjectiu,
tot plegat us farà una poesia
que la «Flor natural» s'emportaria
si encara es fessin Jocs Florals d'estiu.

NYIC

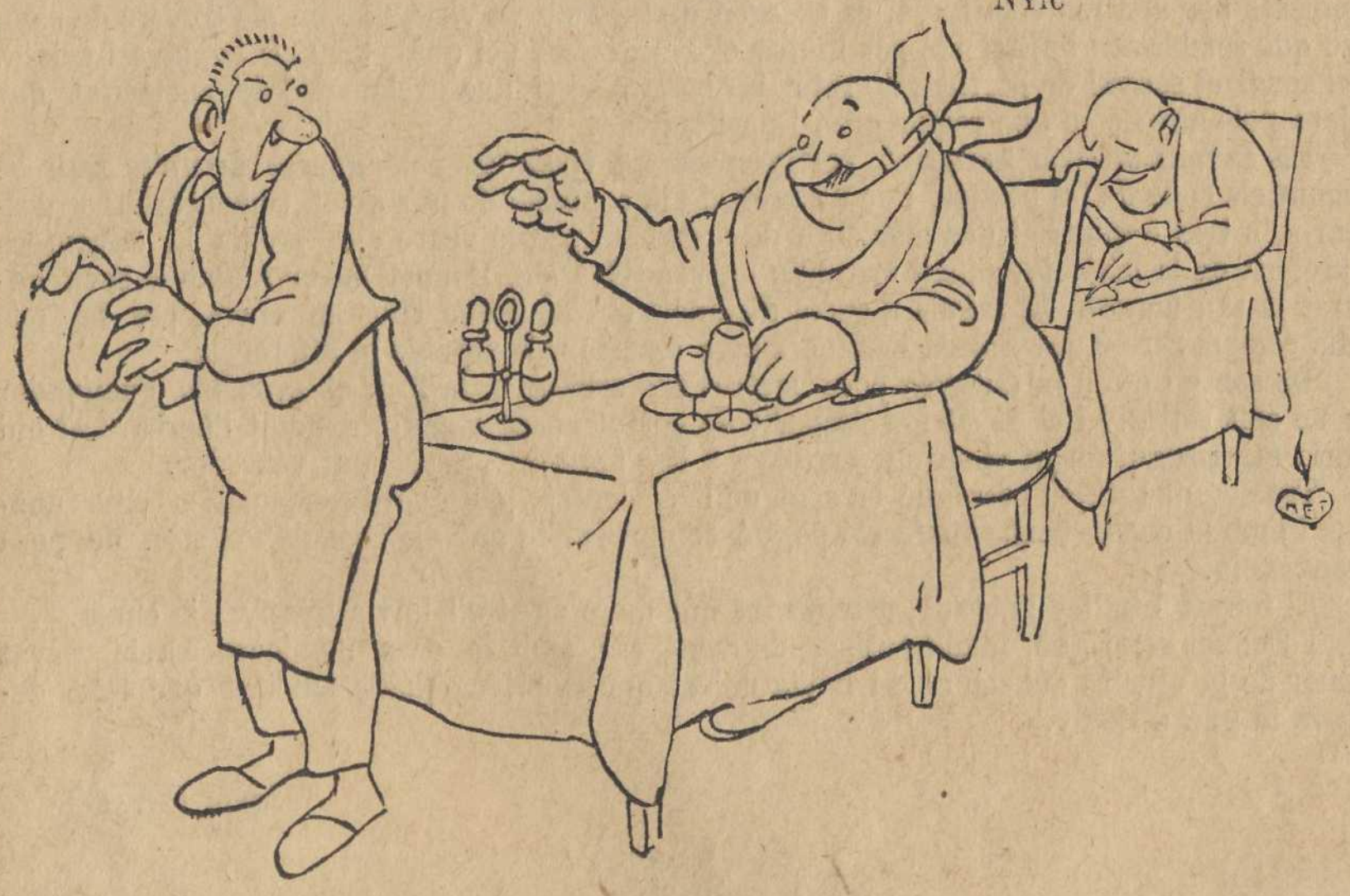

—Ep, mosso, miri que eixuga el plat amb el mocador!
—Oh, no se'n preocupi com que és molt brut ja el mocador no m'hi penso mocar.

ERROR FATAL

Pren els llibres a un noiet

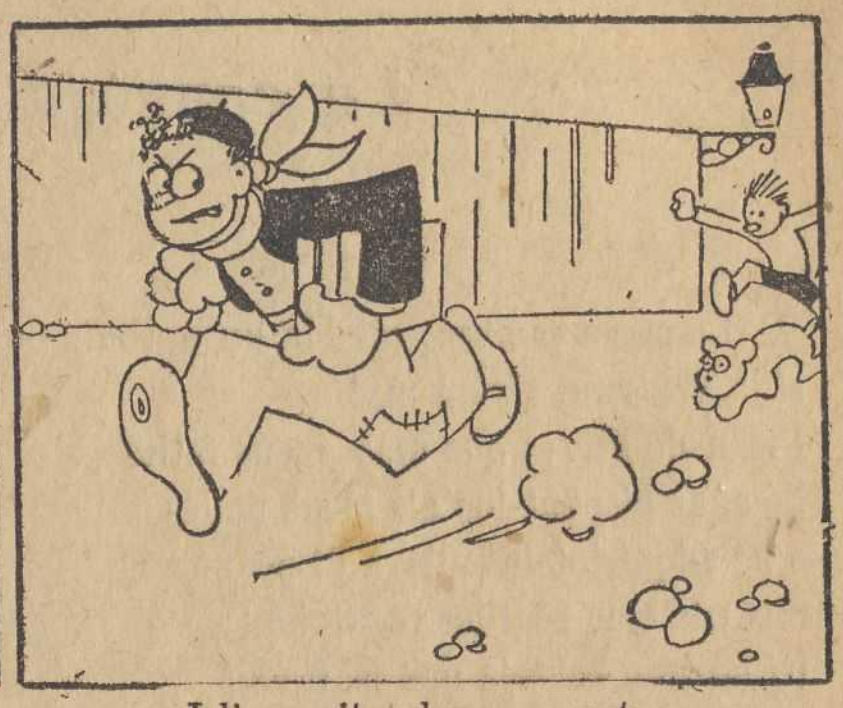

I l'empaita el seu gosset

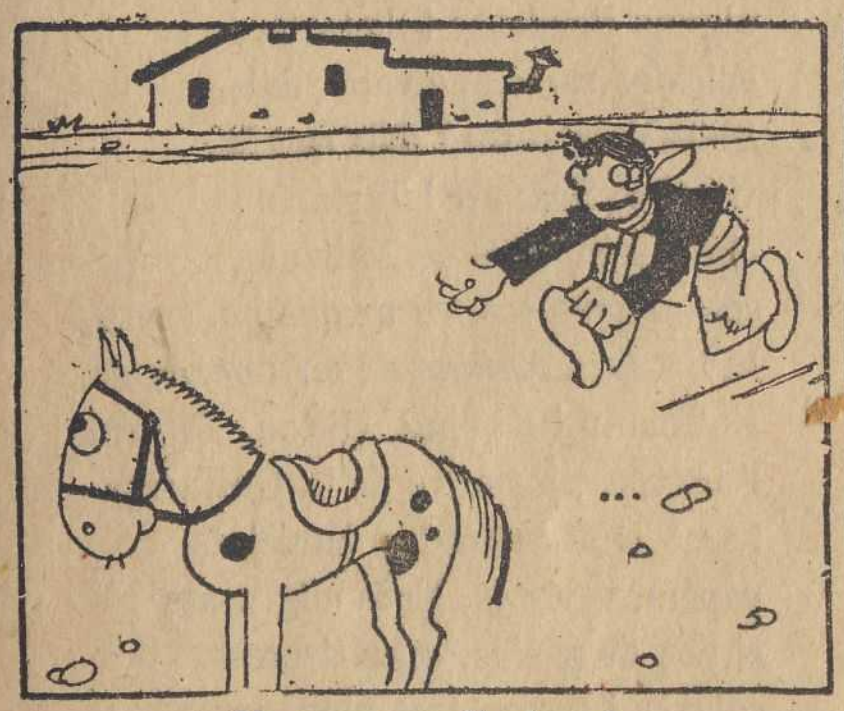

Veu un cavall aturat

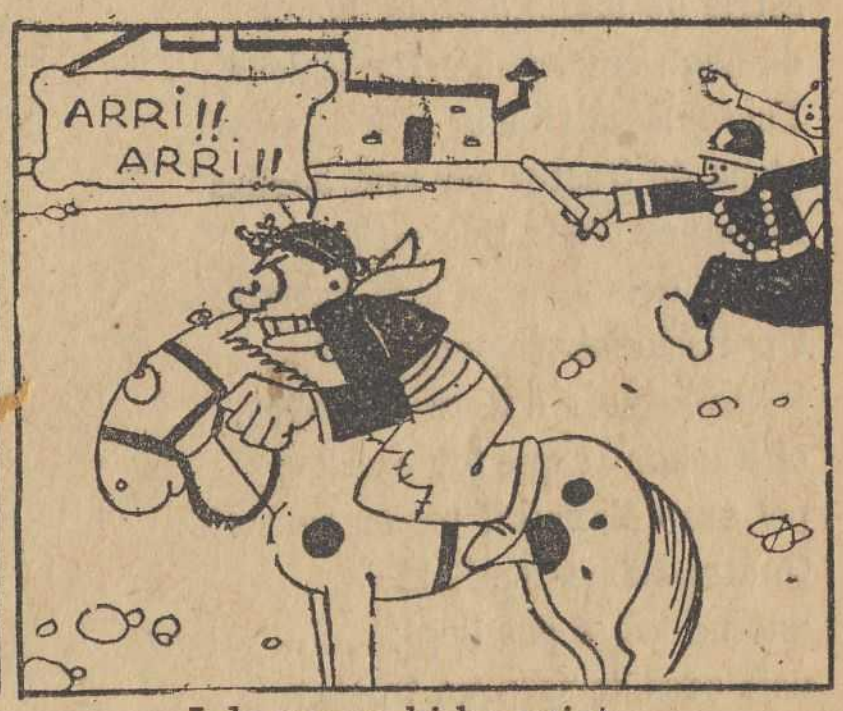

I de pressa hi ha pujat

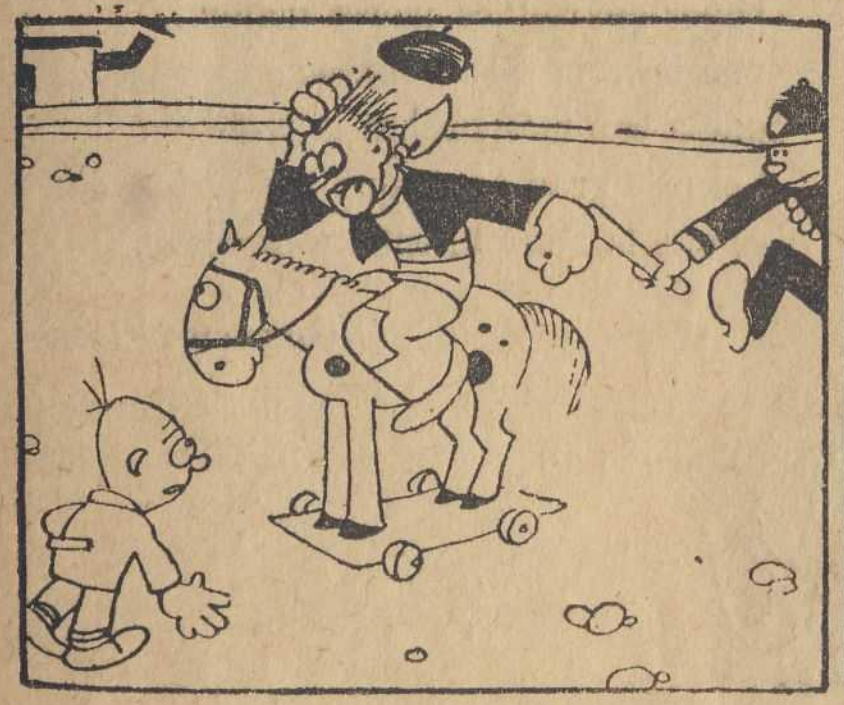

Prô el cavall és de cartró

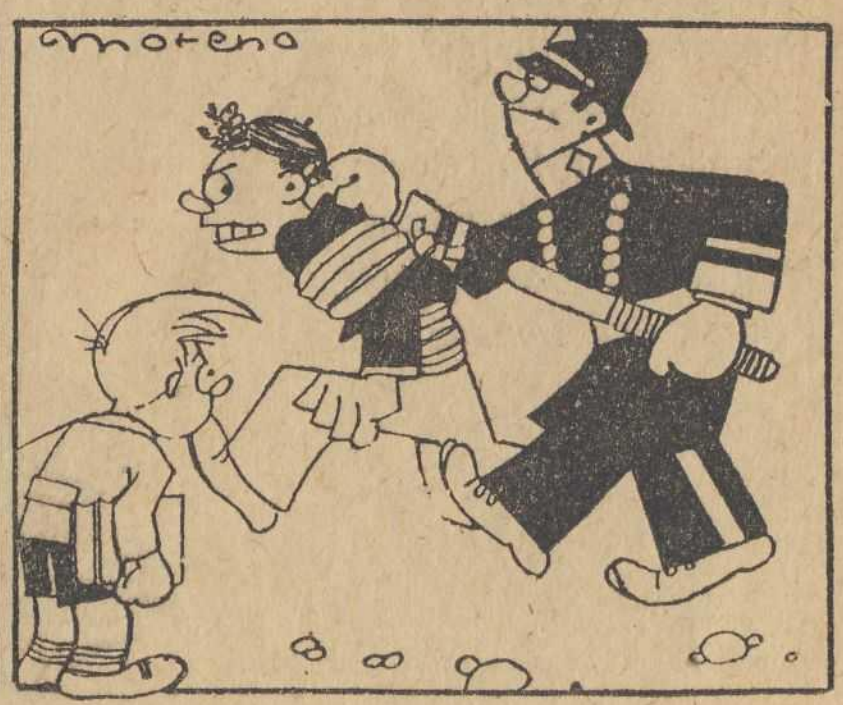

I ha d'anar a la presó.

La cançó d'en Guillem

A The Last *imitant-lo.*

La meva cambra, sembla un garbuix
si la veiessiu, diríeu uix!
Plena de llibres que amb greus fatics
he anat pispant-los als meus amics
o bé adquirint-los allà a l'Encant
fins per cinc cèntims regatejant:
Hi ha una barreja que fa fredat
no tot són llibres, hi ha barrejat
estris de Ràdio de tota mena
de quan em deia Doctor Galena.
Tinc una caixa mig feta estelles
plena de trastos per criâ abelles
i damunt d'ella tinc estibats
llibres dels gèneres més variats:
Un diccionari rus-portuguès,
les aventures d'Hernan Cortès,
el Ramaiana que fou escrit
pel gran Valmiki, tot en sanscrit
Quatre Bíblies en llatí
que no les sé pas llegí;
dels cucs de seda un tractat
en pergamí enquadernat;
les obres de Ciceró
Demòstenes i Plató;
discursos del Noi de Tona
pronunciats a Barcelona;
algunes novel·les tristes
un gran pilot de revistes
l'*Illustrated London News*
un gros volum d'*interviews;*
també tinc el Don Quixot
que (és natural) no hi és tot
i un parell de manuscrits
dels que a escola són llegits.
Enciclopèdies, grans edicions,
llibres de cuina, tall i patrons,
missals, *Kyriales* i breviaris
alguns Baedeker i dietaris,
edicions rares que valen mils,
guies dels autos i dels carrils,
Goethe, Shaxper i Tartarín
obres completes de Xaliapín,
sota d'aquestes, encar que ho sento,
hi ha *Las Ruínas de mi Convento,*
Hoffmann i Kipling, Milton, Pitarra
l'«Art sense mestre de la Guitarra»
i amb molta cura ben barrejats
papers, revistes, blocs mig usats
el pot de pastes, unes tisores
compàs i regla, tres plegadores
un cordabotes i un calçador
paper quartel·les marca major...
una barreja tal hi veureu
que a cap més cambra la trobareu
i el més gran *susto* que em poden dar
és que la mare hi entri a espolsar.

Guillem d'Olorò

LES TOMBARELLES D'UN PRINCEP

Segons enquesta que ha estat feta entre els joqueis i cavallistes anglesos de major autoritat, resulta que si el príncep de Gales cau tan sovint de cavall, no és perquè no sàpiga tenir-se damunt la sella tan bé com el millor genet del Regne Unit,

Es... és perquè les noies angleses que van a admirar els seus exercicis hípics, bon punt l'august i gentil jovencell es llença a la cursa o assenyala el salt, esclaten en crits d'entusiasme tal, que esveren el cavall i el fan indòmit al govern del cavaller.

Es tanmateix una explicació ben satisfactòria per a justificar les tombarelles d'un príncep i ben falaguera per un galan minyò.

JORDI BUSCA

—Tu rai que si vols pots guanyar-te bé la vida i viure a la fresca.

—Com?

—Et pintes de color de bronze i com que tens bona figura et llogaran per estàtua a la plaça de Catalunya.

Balneari TERMES ORION

AIGUES ACRATOTERMES, RADIACTIVES

1.er Sedants del sistema nerviós
2.on Acceleradores de la nutrició

Combaten el dolor, contractura i espasme.—Regulen la circulació sanguínia.—Rebaixen la pressió arterial.—Prevenen l'arterioesclerosi.—Eviten l'hemorràgia cerebral.

Confort. Calefacció. Ascensor. Obert tot l'any

Apartat 1 SANTA COLOMA DE FARNÈS Telèfon 14

DELICIES DEL TEMPS

VAIG a torrar-me—digué en Patam als seus companys de dispesa, tot empaquetant el trajo de bany i la tovallola.

—¿A torrar-te? ¿A on?

—No ho sé, encara. Si no hi ha molta gent, a la Barceloneta. Si n'hi ha massa aniré a Masnou.

—¿A torrar-te a Masnou? Ves que no t'equivoquis i no et torris a Alella,

—¿Quina diferència hi ha?

—No gaire. De totes dues maneres se't tornarà el nas vermell.

—Aneu, aneu, plagues! Ja veureu que torrat tornaré.

I dient això, en Patam sortí de la dispesa i enfilà carrer avall disposat a passar-se una veritable jornada deportiva. Nedaria, faria gimnàsia, potser water-polo i tot, llogaria un patinador...

En arribar aquí les seves idees, començà a patinar amb tal violència que caigué de clatell. Era que una pell de banana l'havia estat esperant, amb malícia preconcebuda i havia anat a posar-se sota la seva sabata.

S'aixecà gemegant perquè el *tanto* l'havia deixat *tonto* i fent tentines prosseguí el seu camí.

Arribà a la parada dels autobusos i allà de peu dret, en veié passar quatre ben plens sense poder-hi pujar. Trobar l'autobús ple és més vell que l'anar a peu. Naturalment perquè l'anar a peu ve després, quan t'has convençut que no hi pujaràs.

Mireu si és vell això que a Salomó ja li va passar. Per això escriví aquella frase que diu *In omnibus requiem quæsivi*... que vol dir Vaig cercar repòs en un òmnibus... i pel que es veu no n'hi va trobar perquè al capdavall es comprà deu mil carros per tenir-ne sempre un de llest quan l'hagués de menester.

Aquestes reflexions se les anava fent en Patam tot anant a peu a la Barceloneta quan de sobte es trobà al bell mig de la rebentada del Passeig Nacional. Pedres per aquí, carros per allà, rails aixecats, munts de sorra, renecs, pols i cues de tramvies.

En mig d'aquell batibull, en Patam esverat, posa el peu sobre un roc d'empedrat que pel que es veu també l'estava esperant i ja me'l teniu de corcoll sobre un munt de grava on si hi havia cinc mil pedres, cinc

—Gràcies a Déu que he acabat els meus estudis!

—Però si tot just ets al segon any i també t'han donat carbassa!

—Per això mateix! El meu pare em va dir que si en tornaven a donar carbassa no volia que estudiés més.

mil tantos va rebre, ben repartits per tot el cos.

Ja no pogué alçar-se tot sol sinó que un parell de carreters l'hagueren d'ajudar. Ranquejant prosseguí el seu camí de dolor entre la gentada que s'empenyia pel passeig, tots en cerca de la mar salada.

Per fi, després de mitja hora de cua, pogué entrar a l'*Asti'lero* i es desvestí ràpidament per a banyar-se. Com que era un xic curt de vista, no veié com estava la platja degent ajaguda i començà a trepitjar peus i mans fins que un parell d'aquestes, empipades, l'agafaren pels turmells i el llençaren a l'aigua.

Això de l'aigua és un dir.

Realment hi havia també més peus i més mans que no pas líquid i així ho trobà en Patam quan volgué nedar. A cada moviment que feia topava amb un o altre fins que li donaren una empenta que el féu rodolar per la sorra i una onada que en aquell moment trencava el prengué pel seu compte i el rebolcà com la pilota de l'olla. Si abans la grava l'havia assenyalat arreu, ara els palets també hi feren tot el que van poder. No són tan punxeguts com la grava però sense roba per impedir-los fer el seu fet, compteu si treballaven de gust contra els costats i esquena d'en pobre Patam!

Quan aquest es pogué aixecar corregué com pogué cap a cercar la roba. Per sort la va trobar; no tothom pot dir-ho així. Es vestí de pressa i anà a prendre el tramvia. Justament n'hi havia un de mig buit. Pujà a la plataforma i encara no havia tingut temps de triar on seuria que una invasió de gent entrà per les quatre portes i l'omplí tot En Patam restà a la plataforma, comprimit entre un senyor gros i una senyora no prima.

—Ui! ui!—gemegà en Patam perquè els blaus li dolien amb les apretades.

—¿Què li passa?—féu l'home gros amb no gaire cordialitat.

—Que em fa mal, apretant així!

—Tant l'apreto jo a vostè com vostè a mi!

—Però jo hi era primer! ¿Per què pujava quan ha vist que era ple?

—Poca solta! Tots hi tenim el mateix dret!

—No, senyor, el primer és...

No pogué acabar. Un directe de l'home gros li tapà la boca i mig ull. Prudentment, decidí baixar i anar a peu. Així arribà a la dispesa.

—¿Què, ja t'has torrat?

—Sí, nois. Vinc negre de cap a peus més que torrat, vinc fet una torradora!

GUILLEM D'OLORÓ

MERAVELLES DEL "RUAMBA"

XIII

Tot això de la princesa
era cosa sommaoa.
No obstant, tota la família
va quedar impressionada,
perquè molts cops, en un somni
la vritat s'és revelada.
I acordaren tots plegats
que el pare fes el viatge
i es quedés a Barcelona
fins veure les coses clares.

(Seguirà)

UNA INDUSTRIA ORIGINAL

Veritablement hi ha moltes maneres de guanyar-se la vida. Una de tantes és la de matança de rates, indústria a la qual es consagren diverses cases de Londres, els serveis de les quals utilitzen els vaixells, hotels, magatzems, etc.

Un dels establiments d'aquesta mena més ben muntats i de major crèdit, és el que dirigeix míster Dulton, successor d'una llarga dinastia de Dultons que des de l'any 1610 ve consagrant-se al raticidi industrial amb excel·lents resultats económics pel que sembla.

El senyor Dulton té ocupats en les operacions de destrucció de rates catorze obrers expertíssims en la professió, els quals cada any per terme mig capturen unes 25,000 rates vives, que són venudes després als laboratoris anglesos, i en maten milers de dotzenes.

L'ofici de matador de rates, però, no vesteix gaire a aquells que l'exerceixen, els quals solen ésser mal vistos àdhuc per la gent de baixa condició, i ja no direm si pels gats. Comprensible rivalitat professional.

JORDI BUSCA

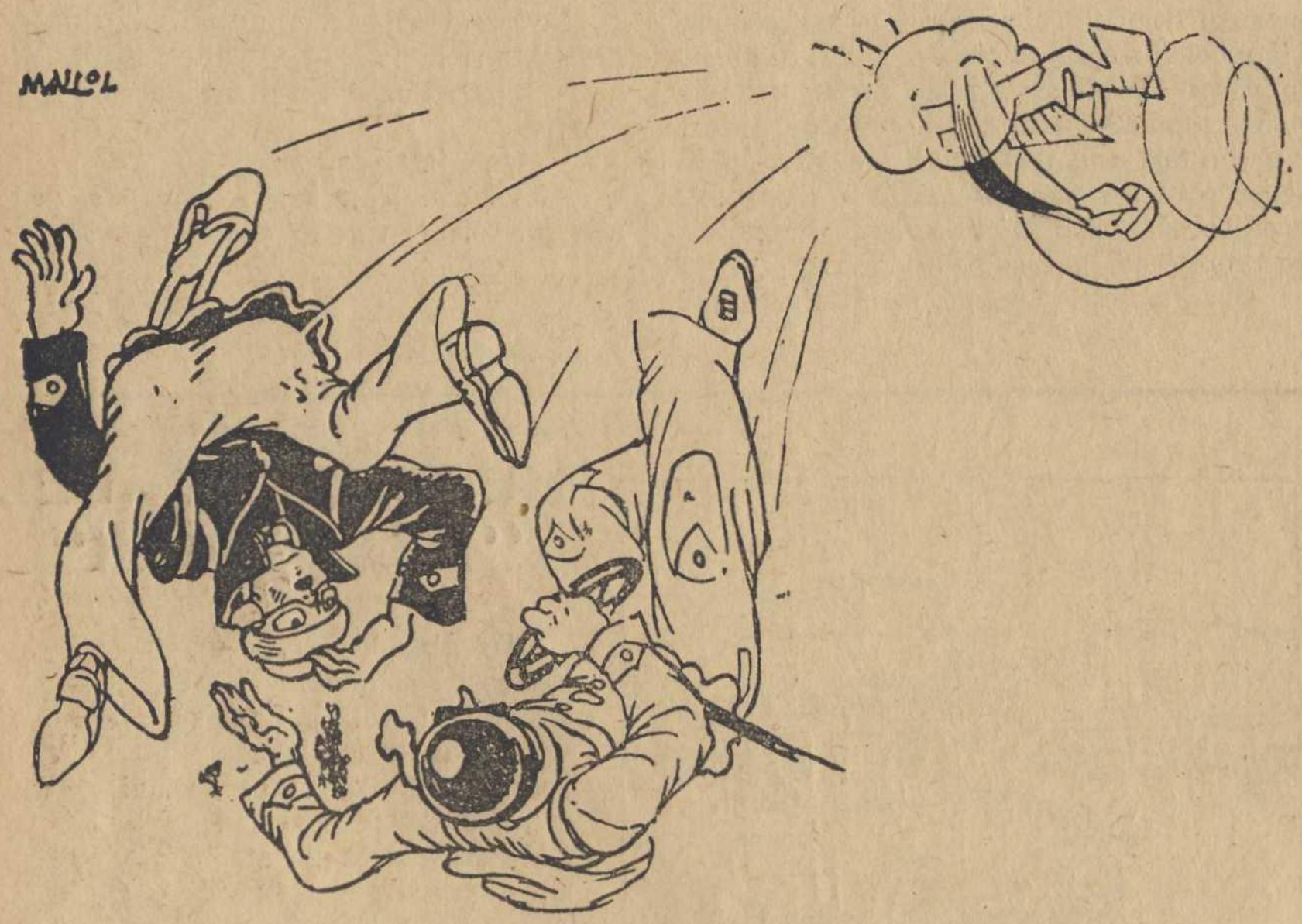

—Veus? Ja t'ho deia jo que era perillós fer el vol sense escala. Tan bé com ens aniria ara tenir-ne una.

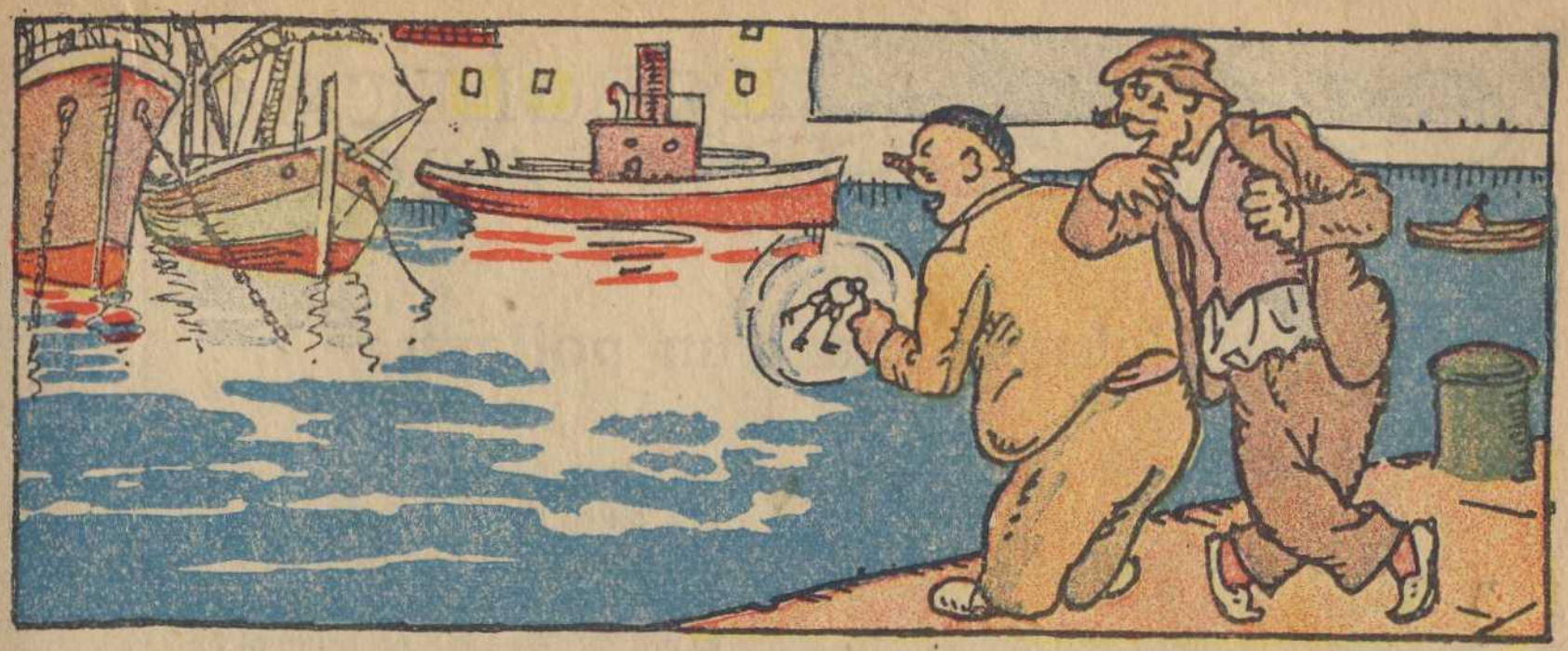

Dos embriacs, aprofitant la mica que els aguantaven les cames, arribaren al port. Un d'ells deia bo i fent giravoltar les claus: «Dichoso aquel que tiene su casa a flote, su casa a flote!..»

El manyoc de claus se li escapa i cau a l'aigua. Aleshores l'ubriac canvia de placa i comença de baladrejar: «Donde estan las llaves, materile, rile, rile!..»

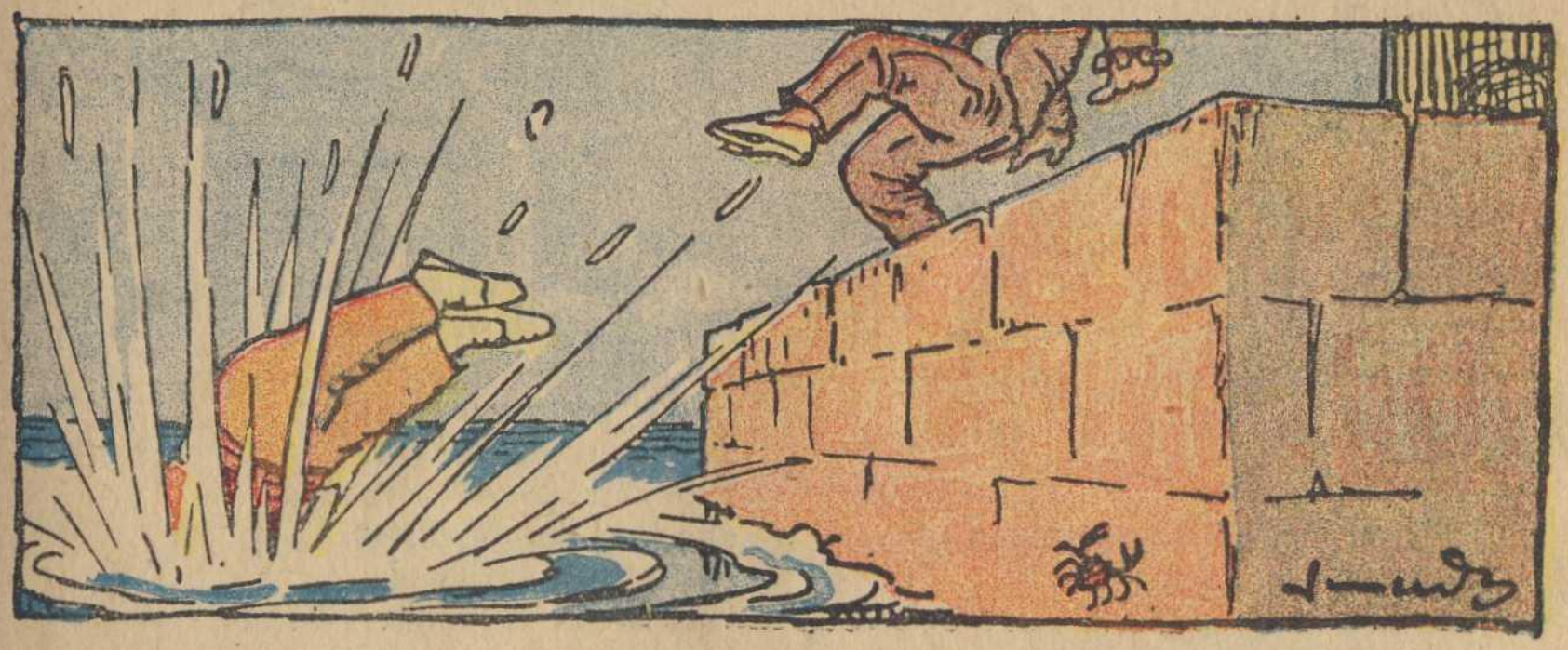

L'altre company, que ja començava a estar tip de cansons, va aprofitar l'ocasió que se li presentava i va clavar puntada de peu al seu colega, tot dient-li: «En el fondo del mar, materile, rile, rile!..»

EMBOLICA QUE FA FORT

L'eloqüència d'un pollastre

A la platja de Marseca,
que és on jo vaig d'estiueig,
vaig conèixer la família
del senyor Josep Forment,
un comerciant honorable
del gremi de fideuers,
que ha guanyat alguna *pasta*
pastes per sopa, venent
sense tenir que valer-se
del *truc* d'escatimar pés.
Són una gent molt senzilla
amables i cor oberts
i, ço que no és cap defecte,
entusiastes de lo seu.
L'obrador on fan les pastes
que és més aviat modest
a ells els hi fa l'efecte
de les fàbriques *Citroen*.
les indústries de la *Siemens*
o ells tallers de l'*A. E. G.*

El primer pis en que viuen
al carrer dels Tamborets,
el creuen de l'importància
de la «Torre Castanyer»,
«Les Eures», la «Quinta Eugènia»
i *la pedrera* d'en *Pe-*
rico Milà, que és la casa
de més *relleu* que es coneix.
(La mare lloa *les nenes*
¡les dues filles que té)
i
els troba totes les gràcies
explicant que els pretendents
p ouen amb tanta *abundància*
que els hi embussen el carrer.
I el que us dic de la senyora
també puc, dir-vos-ho d'ell
de Don Josep. Si l'escolteu
ell té els millors dependents
i les més modernes màquines,
(són dels temps de l'O'Donnell)

gasta les millors farines,
lliura amb el millor paper,
fins ses *betes sevillanes*
diu que tenen més *ceceig*...
es dir, en una paraula·
lo seu, lo seu i lo seu.
Està clar que s'equivoquen,
que el pis és esquifidet
i la fàbrica antiquada
i els fideus són molt... estrets,
i que les nenes no *maten*,
ni els partits tenen a cents,
però com que a ells els sembla
tot gran, tot bo i tot ben fet.

i així són i així van néixer
d'aquest *modo* els deixarem.

***

Jo, però, l'istiu passat
mireu quina els en vaig fer:
Van convidar-me a dinar
amb dos altres companys meus
per *merèixer*; i va dir-nos
la senyora, com a esquer:
—Vull que mengin un pollastre
que les neres saben fer
rostit, amb *cascaballitus*
tofònes i un farciment
d'allò que hi canten els àngels.
—Amb molt de gust—vàrem fer—
acceptem el seu obsequi
i dinarem amb vostès.

***

Els primers plats que ens serveixen
tot i ésser cosa corrent
mereixeren els elogis
unànims dels *fideuers*
que es desferen en lloances.
—Quin pernil més bo, quin peix!
¿oi que és cosa de primera?
—Oh! sí senyora, ja ho crec
—Aquesta noia és un trumfo!
i així successivament...
Ve per últim el plat fort
i treuen un pollastret
que no feia ni dos terces!
Els *comensals* érem set
però per uns optimistes

com la família Forment
no hi havia esquifidures
—¿Què els sembla?—anaven dient—
¿què en diuen d'aquesta peça?
¿Oi que diu mengeu-me?
—Cert
certíssim—vàre'g fer jo—
miri'n si n'està de bé
que talment sembla que parli,
els hi ho dic sincerament,
sembla que ens miri i que digui:
Manoi, manoi! Quanta gent!!

. . . . . .

Diu que aquest any, a Marseca
no hi vindran ja els fideuers.

PERE PEM

¿Se'n va a les vacances exposant-se a què la tornada trobi les seves formoses pells, abrics de llana, etc., rosegats per les arnes, quan pot evitar-ho protegint-los amb **PARADICLOR?**
Es més car que altres productes, sí, però la seva energia és deu vegades més gran. Poc representa el seu cost comparat amb el dels valuosos gèneres que protegeix.
Es ven a les principals drogueries, Fullets explicatius gratis
JACINT SALA, S. A. *Apartat 686-Barcelona*
Fabricants, també, de les cèlebres pastilles per tenyir a casa
HOME DYE
Indubtablement el millor tint domèstic.—Fàbrica a Cornellà

PAGINES VISCULES

L'ànima oberta

AQUELL dels ulls clars i del cabell rosset, que mira cap ací, és el que més m'agrada. Sembla molt dòcil ¿veritat Sebastià?

El senyor Sebastià gira la seva ampla cara de senyor gras vers la direcció que senyala la ma planeta i enguantada de la seva muller, i aprova amb un moviment ple de condescendència.

—Sí, sembla bon minyó.

Així i tot, per si fos cas que hi hagués millor, el senyor Sebastià pregunta a la germana de la caritat que té cura dels nens:

—¿No en té d'altres?

La monja fa un gest que sembla que vol dir que aquells que veu allí són els únics hospicians que hi ha en condicions d'ésser cedits a famílies caritatives que se'n vulguin afillar algun.

El senyor Sebastià es torna a mirar un per un tots els que hi ha allí reunits.

—Evidentment, aquell sembla el que fa més per nosaltres. De tots els que hi ha aquí, sembla el més finet, ¿veritat Filomena?

Tots els nens han sentit aquesta finesa i els veureu que giren la cara a dreta i esquerra, dissimulant, fent veure que no han sentit res.

El «més finet» abaixa els ulls, tot envermellit.

—¿Com es diu?—pregunta la senyora Filomena a la monja.

—Pere Feliu.

—Ja...

Es visible que el nom no és dels que més li agraden, a la senyora Filomena. Si ella hagués tingut un fillet (tant com l'havia demanat al cel!) de segur que no li hauria posat un nom tan prosaic. Amb el seu marit ja se'l tenien pensat. Li haurien posat Marcel.

El senyor Sebastià, que ha copsat la ganyota de desplaença que ha aparegut en els llavis de la seva senyora en sentir aquest nom, s'apressa a tranquilitzar-la:

—Per això rai no t'amoïnis. Quan sigui nostre, l'anomenarem com voldrem.

Complerts tots els requisits legals, el bon matrimoni s'emporta de l'hospici el petit Pere Feliu, qui, no sense una visible recança s'ha acomiadat dels seus companys.

La senyora Filomena el porta per la mà. El senyor Sebastià s'ha quedat expressament una mica endarrera per veure l'efecte que faria al menut la seva entrada dins de l'auto enorme que està esperant a la porta.

El menut, però, no ha manifestat cap impressió. No ha tingut ni sorpresa, ni alegria, ni admiració, com era lògic esperar, i com esperava efectivament el senyor Sebastià.

—Em sembla una mica fred, aquest petit—pensa el senyor Sebastià una mica decebut. Jo, al seu lloc, em sembla que hauria saltat i ballat d'alegria. Una sort com la que representa passar del trist estat de noi de l'hospici a afillat d'una poderosa família com nosaltres, em sembla que no passa cada dia.

—A casa!—ordena el senyor Sebastià al xofer.

A casa era una ampla entrada, d'un carrer molt ample, on l'auto es deturà.

El petit es mirà aquells marbres i aquells cristalls amb una esporuguida admiració.

La senyora Filomena somreia amb la legítima satisfacció del que està acomplint una bona obra.

—Es el nen que ens hem afillat—explicà al porter, que havia clavat uns ulls punxeguts al pobre infant.

Van pujar al pis principal. El senyor va telefonar de seguida a câ'n Rodó, i—miracle dels temps moderns: teléfons, automòbils...—a l'hora de dinar el nen de l'hospici ja estava transformat en un noi de casa bona.

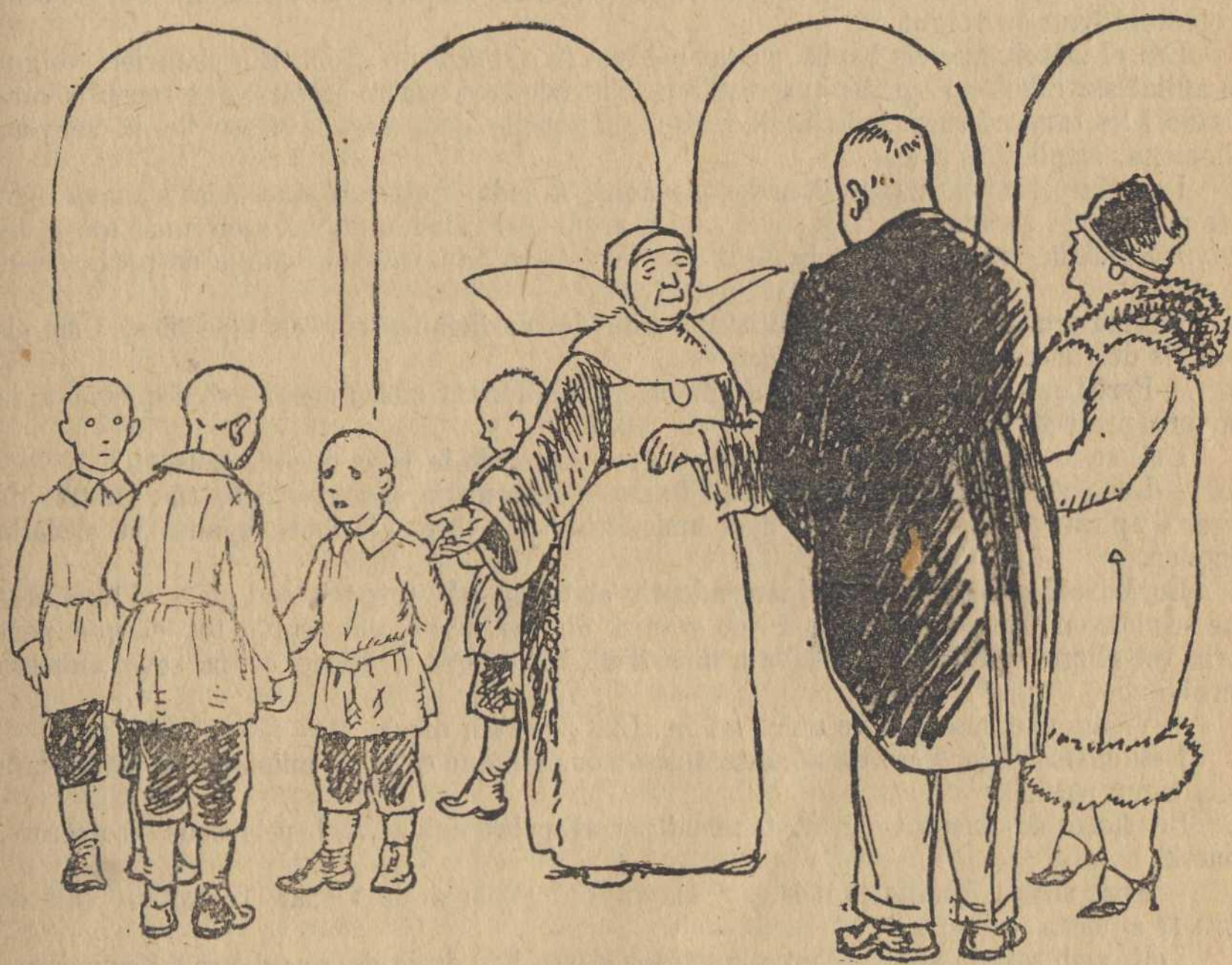

Els seus protectors no es cansaven de mirar-se'l, no amb tota la satisfacció que era de desitjar. Alguna cosa li trobaven a mancar perquè els acabés de fer el pes. Portava un bon vestit de jaqueta i calça curta, un bon coll de piqué, unes bones sabates rosses amb els seus mitjons d'esport... Tot i això, el menut no acabava de semblar allò que se'n diu un senyoret.

—¿Saps què, Filomena? Li haurem de deixar créixer els cabells.

—Es veritat. Era això el que li trobava. Amb els cabells llarguets, que li facin flonjo damunt de les orelles, i amb un serrellet damunt del front estarà «moníssim».

De seguida que va tenir els cabells llargs el van portar a un bon col·legi. Era una de les il·lusions més grans d'aquells pares postissos. La senyora Filomena havia contemplat sempre amb una enveja molt comprensible aquelles reunions de mamàs a la sortida de l'aristocràtic col·legi, mentre els autos lluents, magnífics, evolucionaven sorollosament per situar-se davant de l'entrada per recollir els escolars que anaven sortint de la mà de llurs mares els uns, o al costat de sengles criats o cambreres considerables, els altres.

Ara en Pere ja no es deia Pere, i si se'n deia, perquè la gràcia del baptisme no s'esborra així com així, ningú no l'anomenava pel seu nom i corria el risc de què ell mateix acabés per oblidar-lo.

Ara es deia Marcel, nom que la senyora Filomena trobava fi, harmoniós i poètic fins a l'última pregunta.

El senyor Sebastià també es sentia tot estarrufat de poder parlar entre els companys de cercle d'estudis i de col·legis, i de totes aquestes preocupacions de bon to.

Llàstima que en Marcel no resultava un estudiant d'aquells tan brillants, com els seus protectors haurien volgut.

Era el mateix que els havia passat pel que fa a l'aspecte físic. Ells haurien volgut un afillat sà, robust, d'aquells que respiren salut per tots quatre costats, que tenen la cara rosada i les cames fermes i el clatell molsut, d'aquells que, segons frase de la senyora Filomena, omplen les calces.

I en Marcel no les havia donades per aquí. A cada creixença que feia s'anava fent més prim i més escarransit. Les seves cames eren—per dir-ho també amb una frase del senyor Sebastià—ridícules. El clatell li feia una canal tan marcada que ja no podia ésserne més.

Havíen provat tots els reconstituents, totes les medicines, tots els específics, tots els consells dels metges i totes les gimnàsies.

—Però, què no ho veus, Marcel que ens estàs donant molta pena?—se li queixava la senyora protectora.

I ell se la mirava tristament, amb un greu sincer de la pena que els causava.

—Les notes d'aquest mes són molt fluixes—l'escometia el senyor Sebastià. Hauràs de mirar d'aplicar-te més. El nen del meu amic Robert ha tingut ja dues vegades la medalla d'honor.

En Marcel es mirava el seu pare adoptiu amb uns ulls tots tristos i plens d'humilitat que semblaven demanar perdó, però no gosava dir res. Tot el que sentia, tot el que pensava, tot el que sofria s'ho quedava a dins d'ell, ben tancat a dintre de la seva animeta sensible.

—Vejam si el mes que ve anirà millor. Eh? ¿Què em dius?

I ell envermellia, i era en aquests únics moments que el color animava la seva cara usualment pàl·lida.

Les hores de menjar eren un turment per al pobre afillat... I pels seus protectors, doncs?

—Apa, menja. Una mica més... ¿Vols un ou? ¿Vols pa de Viena? Té aquest tall de filet; té aquesta cuixa...

I ell, amb tota la seva voluntat, amb tot el seu bon desig de complaure'ls, es portava el menjar a la boca i s'esforçava per menjar, per mastegar, per empassar; però la desgana, l'apatia eren més fortes que la seva voluntad i que el seu desig i havia d'acabar per deixar la vianda al plat.

—Quants que n'hi hauria que serien feliços de tenir el que tu deixes—li deien de vegades.

Ell hauria plorat de bona gana; però se n'abstenia, perquè un dia que el sentiment el guanyà i les llàgrimes li van amarar els ulls, el seu protector es va pssar fet una fúria i l'atabalà, que si semblava que el feien patir, que si no es trobava bé entre ells que ho digué; que al seu lloc n'hi posarien un altre que potser s'hi trobaria millor que ell.

—Mai, mai no ens farà goig!—es lamentava la seuyora Filomena.—Es una pena molt gran haver de sentir-me preguntar sempre: «I, doncs, ¿que el tenen malalt?»

—I tants que se'n veuen de robustos i alegres per aquests mons de Déu!—explicava el senyor Sebastià.—Oh, i si veiessis el noi d'en Robert. Té un any menys que aquest i en fa dos com ell.

—Sense anar tan lluny—afegia la senyora.—El noiet que ens porta el pà està fet un mató. Quina criatura més robusta! ¿No l'has vist mai Sebastià? Dóna goig de veure'l; tan gras, tan sà, tan simpàtic, amb un rengle de dents que ensenya i amb una alegria que té sempre!..

—Ens haurem d'afillar el noi del pà, en comptes de tu—digué llavors el senyor Sebastià que s'havia fixat en l'expressió de tristesa i de gelosia amb què en Marcel havia estat escoltant l'apologia del noi del pà.

El senyor Sebastià no havia parlat pas seriosament, en dir que haurien d'afillar-se el noi del pa, però les seves paraules van entrar dins del cor del noi protegit com una fulla de ganivet.

Era el mateix que tots els comentaris que feien, que no s'estaven pas de canviar-los en presència del pobre noi, no per crueltat ni per donar-li pena, sinó amb la esperança de estimular-lo, de picar-lo de l'amor propi per tal que s'esforcés a menjar i a fer-se robust i sà i presentable com ells el desitjaven.

Hi ha gent que no han tingut mai malaltia ni malestar i creuen de bona fe que els que estan malalts és perquè no es saben entendre.

Hi ha gent també que mai no han sofert cap humiliació i no saben res del que passa a dins de les ànimes dels pobres humiliats quan l'humiliació té lloc.

Hi ha gent que perquè no tenen res a dins de l'ànima pròpia no saben llegir en les ànimes dels altres...

El senyor Sebastià i la senyora Filomena estaven convençuts que feien un bé al seu protegit esmentant al seu davant els seus mals i els seus defectes tot vantant i elogiant les qualitats i els avantatges dels altres.

D'ençà que en Marcel s'havia entestat a ésser tan desganat, passava moltes i molt llargues hores de solitud.

Com que la senyora Filomena no el trobava presentable com calia s'abstenia d'emportar-se'l amb ella, de faisó que cada dia, quan arribava a casa en sortint de col·legi no trobava més que el servei.

Ell se n'adonava que cada dia anava perdent en l'estimació dels seus protectors, i el cor n'hi feia molt mal, perquè ell sí que se'ls estimava i que hauria volgut poder tenir-los ben contents semore.

I cada vespre quan se n'anava al llit resava perquè Nostre Senyor fes el miracle de fer-lo tornar gras com el noi del pa i aplicat com el fill del senyor Robert.

Aquest noi del pa, sobretot, arribà a ésser la seva obsessió. Com que el senyor Sebastià havia observat que quan ell sortia amb la cantarella: «Ens haurem d'afillar el noi del pa i posar-lo en el teu lloc», en Marcel s'esforçava més per menjar, els dies que el veia massa desganat ja se sabia tirava mà d'aquest recurs sense mancar-hi.

—Menja Marcel, creu-me. O sino, ens afillarem el noi del pa.

Un dia, tan al viu ho arribà a fer el senyor Sebastià, que el pobre Marcel va creure ben bé que la cosa anava de debò. Si fins va arribar a dir el senyor Sebastià que l'endemà mateix faria entrar el noi del pa, i a ell, a en Marcel, el tornaria a l'hospici.

Tot seguit que va haver dit amb la veu molt forta aquesta amenaça, el bon senyor va fer l'ullet a la seva senyora, tot rient per sota el nas, per tal que ella es fixés en els cops de coll que llur afillat donava per empassar-se desesperadament les cullerades de sopa.

Aquella nit el pobre Marcel no pogué dormir. L'endemà seria, per fi, el dia tan temut. Era dissabte el dia que a col·legi donaven la nota setmanal. Més valia que s'escaigués així. Si el tornaven a l'hospici s'estalviaria la vergonya d'arribar a casa amb la nota dolenta. I

que en seria de dolenta aquella setmana! Ni un sol dia no havia sabut la lliçó. Com més endavant passaven més complicades eren les lliçons i menys ell les podia entendre i aprendre...

Però tornar a l'hospici, quina cosa tan terrible per ell, ara que ja feia dos anys que n'era fora i que ja s'havia fet gran! I quina vergonya tornar a presentar-se davant dels nois i davant de la monja que tantes reflexions li va fer el dia que va marxar. I haver de tornar a posar-se aquell davantal de ratlles i aquells pantalons grisos, i aquelles sabates pesantes!..

Volgué dormir per alliberar-se d'aquells tristos pensaments, però no va poder. Les hores anaven passant lentes, tocant implacablement en el rellotge del menjador, que ja no sentiria mai més.. Mai més! Aquest mot negre i humit i amargant com el fel el va fer pensar en totes les coses que ja no sentiria ni veuria mai més, i el seu pobre cor encongit i malalt s'omplí de tanta tristesa que un doll de llàgrimes silencioses i ardentes li va cremar les galtes i mullar el coixí.

Llavors, de la darrera força de voluntat que li quedava en sorgí un propósit, una resolució. Tornar a l'hospici, no! ¿Què faria, doncs? ¿On aniria?.. No hauria pogut respondre a aquestes preguntes, només que amb aquesta frase que li anava martellejant l'enteniment: A l'hospici, no!

Aquesta era la seva resolució.

El plor havia portat una mica de calma al seu cor sotragat, i quan menys ho hauria volgut, el pobre infant s'adormí.

Quan es despertà, ja entrava un bon raig de claror per l'escletxa de la finestra.

D'un salt abandonà el llit, es vestí a tota pressa i baixà cautelosament. En el menjador les minyones endreçaven, i, així, pogué sortir al jardí sense que el veiessin.

Davallà ràpidament, amb el cor esqueixat, les quatre grades, i quan ja es disposava a emprendre el caminal cap a la reixa, es trobà amb el noi del pa que, com cada matí, en aquella hora anava a la casa.

En Marcel hauria preferit trobar-lo a fora abans d'entrar; però, després de tot ben content estava d'haver-lo pogut atrapar, tanta por que havia tingut d'haver fet tard.

En Marcel se'l quedà mirant d'una manera tan estranya que el noi del pà s'aturà, un peu en el primer graó, endevinant que aquell senyoret anava a parlar-li.

La senyora Filomena tenia raó. Aquell noi donava goig de veure. Fresc, robust, en mànegues de camisa, arremangat fins a colze, amb la calça curta aguantada per una corretja de la que en penjava la cartereta dels diners, el cove damunt de l'espatlla robusta, el cap clenxinat amb gràcia, el clatell vigorós, la cara vessant salut i alegria.

—Bon dia, tu, noi del pa—li va dir en Marcel tot mirant-se'l amb l'humilitat de l'ésser inferior.

—Bon dia tingui—li respongué el noi del pa, amablement.

—Et volia parlar, saps?..

—¿A mi?

—A tu, sí... Perquè avui, el papà... Vull dir el senyor et cridarà. Sí, a tu. Et cridarà per dir-te que et quedis a la casa.

La veu del pobre infant es va fer tremolosa, i hagué de fer una pausa, per no esclatar a plorar.

—¿Com vols dir, quedar-me a la casa?—aprofità per preguntar el noi del pa.

—Sí; per quedar-te en comptes de jo que me n'haig d'anar perquè... Perquè jo no serveixo, saps, per fill de-senyors .. Jo no sé d'estudiar ni de menjar, ni d'estar alegre... I ells volen això... En volen un com ara tu, que faci goig, que estigui content, que mengi i que rigui... I jo per més que m'hi esforço no puc... No puc riure.

Una remor estranya es sentí damunt dels caps dels dos nois que els va fer alçar els ulls. El balcó del dormitori dels senyors donava justament damunt mateix del lloc on ells conversaven, però en el moment que ells van alçar el cap, no hi havia ningú.

—No voldria pas que em sentissin— digué en Marcel.

I tan de pressa com pogué acabà:

—Feliç tu que et podràs estar amb ells i donar-els-hi goigs, i sortir amb la seuyora Filomena i no t'hauran de renyar mai per si estàs prim, ni t'hauran de mirar amb llàstima ni t'hauran d'amenaçar amb afillar-se el noi del pa. Tu no hauràs de fer més que el que t'he dit. Només et trobaràs que no et deixaran dir-te el teu nom i et cridaran Marcel. Això ja dol. A mi em costà molt d'avesar-m'hi perquè per a mi, el meu nom de Pere és el millor del món; però bé val la pena d'una petita cosa així després de tot el que fan per tu.

El noi del pa no sabia sortir de la seva estupefacció.

— Però, per què m'ho dius tot això a mí?—li preguntà a l'últim.

I en Marcel, després de vacil·lar un moment i de fer un esforç per dominar la seva emoció, respongué:

—¿No t'ho dic?.. Es que jo me n'haig d'anar. No serveixo, saps; ja t'ho he dit. Jo només sé estimar i callar i ells vólen que se'ls digui que els estimen. Jo només sabia sofrir i ells volen que s'estigui alegre. Jo em sento malalt, malalt i ells volen un fill que faci goig, que estigui ben bo i ben sà, perquè tothom digui: «Noi que bé que el crien!» Si almenys hagués pogut estar més malalt, tan malalt que no m'hagués pogut llevar per anar a collegi i m'hagués mort... Potser llavors, al veure que em moria, m'haurien estimat i besat com els primers temps; però ni això no ha pogut ser!..

La veu se li encallà a la gorja, i perquè el noi del pa no hagués de veure la misèria de les seves llàgrimes, el deixà soptadament i es posà a córrer cap a la reixa.

Un crit ressonà llavors en el jardí, però en Marcel no es girà. Obrí la portella sortí al passeig i emprengué a córrer per una de les travessies que pugen a la muntanya.

El noi del pa en sentir el crit havia mirat cap el balcó i tingué temps de veure els senyors que bracejaven cridant en Marcel.

Al cap d'un moment el senyor Sebastià passava a tot córrer i sortia per aconseguir el fugitiu.

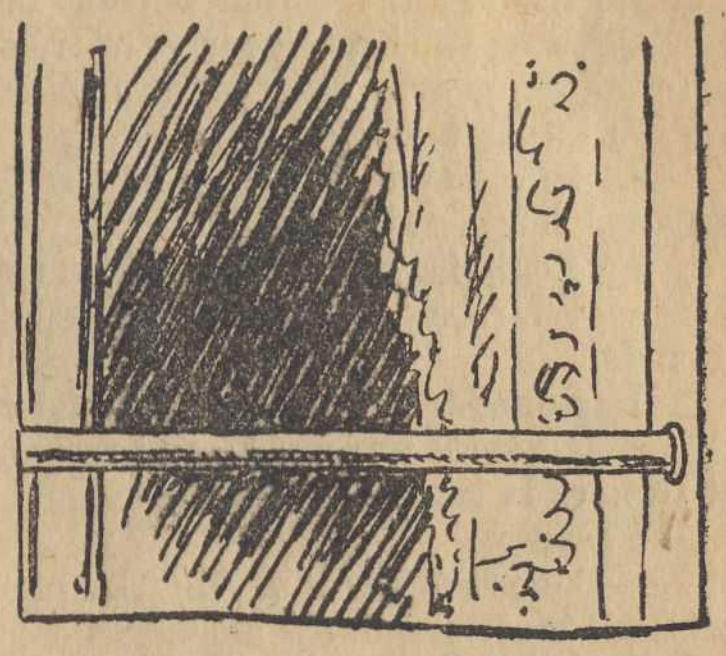

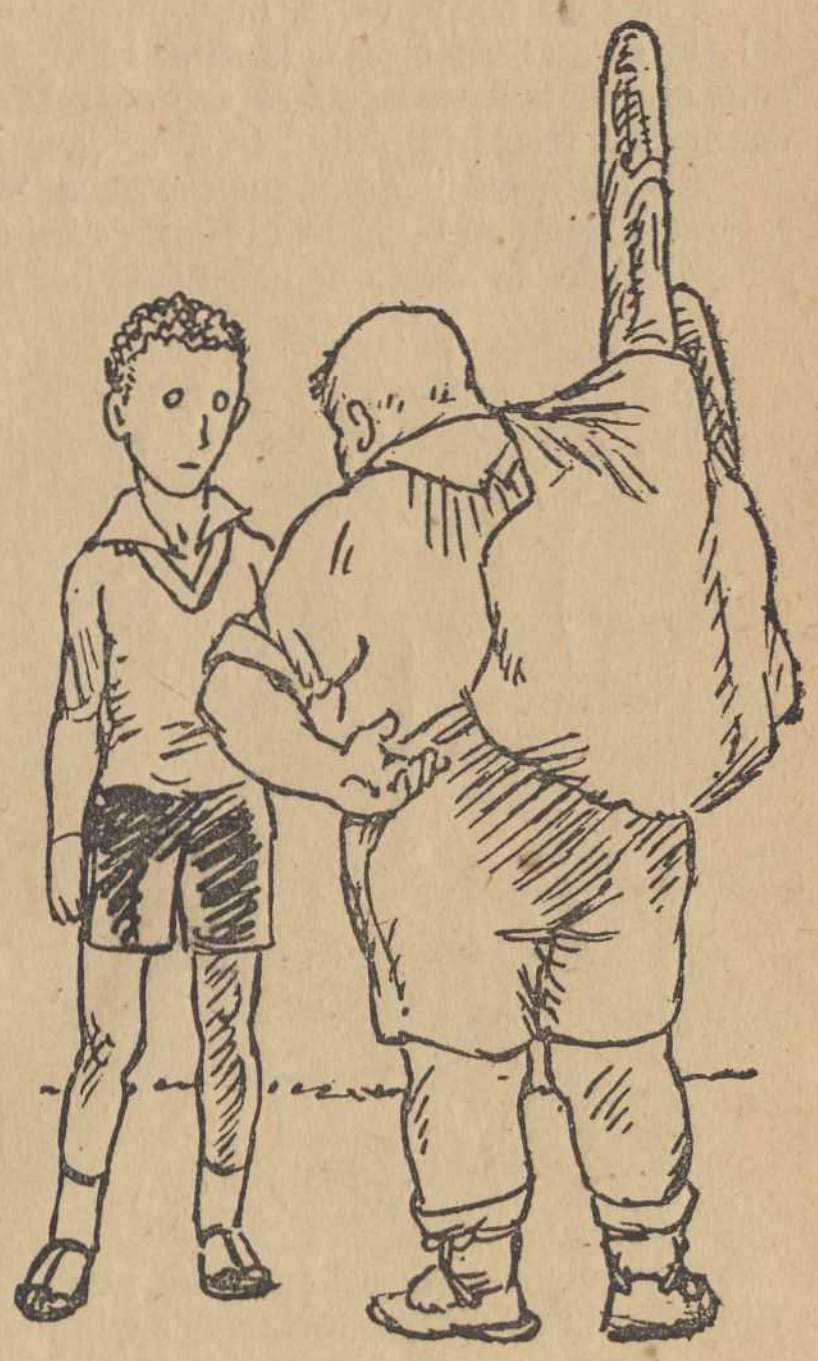

No trigà gaire a tornar portant l'infant en els seus braços perduts els sentits.

Quan tornà el coneixement es trobà en la seva cambra, dins del seu llit, amb els seus pares adoptius que l'observaven ansiosament i que tornaven llur ansietat en alegria en veure'l tornar a la vida.

—Pere! Pobre Pere, com has sofert!—exclamà el bon senyor Sebastià passant-li el braç pel coll per abraçar-lo.

En Pere obrí uns ulls com dues rutlles. Pere?—pensà—va per mi aquest Pere?

—¿Et trobes millor? — li preguntà la senyora Filomena, mirant-se'l amb els ulls humids.

I agafant-li una mà per acariciar-li, afegí:

—Ja veuràs ara que bé t'hi trobaràs amb nosaltres. Ja veuràs com t'estimarem i com et tornarà la salut i l'alegria.

I acabà:

—Comprens Marce... Ai! ¿Comprens, Pere? Nosaltres no ho sabíem que pensessis i que sentissis tant, ni que ens estimessis com ens estimes.

—Molt, molt...—pogué dir en Pere, commogut.

—Com que t'ho tenies tan tancat a dins de l'ànima!—digué el senyor Sebastià.—Però, per sort, mentre l'anaves obrint tot parlant al noi del pà, l'hem pogut veure oberta la teva animeta i ara ja sabrem com t'hem d'estimar per a que sies feliç i ho poguem ésser tots.

I així mateix va ésser. La comprensió, la tendresa, el veritable afecte, la tranquilitat del viure van tornar aviat la salut i l'alegria al cos d'en Pere i amb la salut i l'alegria les potències de la seva ànima es van desvetllar i tot el que abans era per a ell una càrrega feixuga, el treball, l'estudi, es tornà goig i complaença.

Els petits cal que sàpiguen mostrar la seva ànima; però per si aquest do no tinguessin cal que els majors sapiguem inspirar-els-hi prou confiança perquè els infants no vacil·lin a mostrar-nos-la oberta de bat a bat, llur ànima sensible.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

—Però ¿no us fa pena pensar en les vostres víctimes?
—Teniu en compte escarceller que jo sóc una mica sort.
—¿I això que té de veûre?
—Molt, home, no veieu que no vaig poder sentir la veu de la conciència.

—Aquesta pesseta és dolenta.
—No ho cregui: és molt bona, molt fidel... Encara no me l'he pogut treure de sobre.

ESTAT DE COMPTES

RESUM de qüantitats ingressades en el compte corresponent al Dipòsit popular d'estalvi estès a favor del Patronatge per a la construcció d'un «Pavelló de nens a l'Hospital de Sant Pau i de Santa Creu, donatiu dels P. de J. de Catalunya» existent en la caixa de Pensions per a la Vellesa i Estalvis d'aquesta ciutat.

Fins al dia que fou suspesa la suscripció s'havien recaptat:	Pessetes: 19.853,61
Interessos fins a desembre de 1927	» 3.417,66
Saldo a favor del Patronatge amb data 31 desembre 1927.	Pessetes: 2 .271,27

Havent rebut el Patronatge indicacions d'algun donant per invertir la suma recaptada al sosteniment d'un llit de nen en l'Hospital de la Santa Creu, i a fi de recollir les opinions dels interessats, es prega les manifestin durant aquest mes a les senyores que formen el Patronat.

—Mai havia anat tant content cap a 'escola com ara que em renten cada dia amb sabó d'ametlles

OROCREMA

Quin plaer la seva escuma blanca i flonja!

Producció de «Els Perfums de Tasara»

BADALONA

TARJA

Maria Ginés R.

T.

Combinar degudament aquestes lletres de manera que donin el nom d'una sardana i el cognom del seu autor.

E. SALA FAURA

LOGOGRIF

AUSTERLITZ

1 2 3 4 5 6 7 8 4 9	batalla célebre
1 2 3 4 6 1 7 8 1	domini anglès
3 8 3 4 5 7 7 1	en fan els gitanos
1 2 3 4 6 8 1	estat europeu
4 5 6 5 3 1	nom de dona
7 8 3 4 9	compositor
7 7 5 4	beguda
6 1 7	moneda
3 8	nota musical
9	consonant

TIN-TIN

LLETRA NUMERICA

1 2 3 4	Nom d'home
4 2	Negatiu
1 2	Pronom personal
2 4 3	El mar en fa

SOLEDAT AMIGÒ

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

A la tarja: Gegantina-Rigau.
A l'endevinalla: L'agulla de cosir.
A la lletra númérica: Evarist-Estisores-Rata-Rosa-Reservar-Estirar-Si-Os-Rar-Toro.

URODONAL
estimulant de la funció renal
S'expèn en flascons
de triple cabuda
per una cura completa.

PAGINES VISCUDES

Demà passat dilluns sortirà el volum corresponent al mes de juliol de la col·lecció

PÁGINES VISCUDES

de Josep M.ª Folch i Torres, amb dibuixos de Joan G. Junceda.

Conté les precioses novel·letes següents: El que no es pot comprar. Els magraners. Melcior, curt de memòria. El noi lleig. En Marianet, la Niteta i el burret. El pobre Gol. Calorades d'estiu. La faixa d'en Baldiró. Pobre Tomàs menut! La pensada d'en Tomasó. Núvol d'estiu

Preu UNA pesseta Cardenal Casañas, 4; Barcelona.

Cada primer de mes, un nou volum de PAGINES VISCUDES.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4. — Imprenta: Muntaner, 24, interior.

Nostra reputació

La «toilette» femenina és de les coses més afectades per l'influx variable de la Moda i per conseqüència, sempre és efímera la seva vida.

Potser l'única excepció a aquest influx és el calçat

MARCA MINERVA

D'aquí la seva gran reputació. I és perquè les nostres sabates harmonioses pels seus colors i formes, delicades de línia i fermes de construcció, no esperen ésser des ruïdes per aquest influx de la novetat sinó que s'anticipen en allò possible a la seva acció destructora i creadora i són sempre el més bell reflex de l'última paraula de la moda tirànica.

Si vostè, amable lectora, cerca el model selecte i de gustos finament de urats, adquireixi el seu calçat a casa nostra Hem lograt fer compatibles la bellesa màxima i la qualitat insuperable amb la més estricta economia.

Dema i nostre Catàleg a l'Apartat 1013 - Barcelona

Via Laietana, 30

Salmeron, 71; Pelai, 11; Rambla Estudis, 4;

Passatge Colom, 2 *(entrada Plaça Reial)* **i Escudillers, 6**

FERIDES TUMORS

Panadisos, ungleres, floroncos,
grans, úlceres o llagues,
picadures verinoses,
contusions y cops,
cremadures, etc.

Ungüent Guardias

Es el
remei per excelencia

Evita la inflamació
Alivia rapidament els sofriments
No deixa cicatriu

Compri avui mateix una caixa

Es ven a les farmacies

DIPOSITARI GENERAL PER A ESPANYA:

VIDUA DE SALVADOR ALSINA

Casa especialitsada en medicaments llegítims extrangers

Passatge del Credit, 4 BARCELONA Teléfon A - 2429